

HỒI 489

Thâu Thiên Hoán Nhật

Trước khi xuất chiêu, Bạt Phong Hàn đã nghĩ đến tất cả các phương pháp ứng phó của Tất Huyền, kể cả đối phương lăng không vọt lên cao, nhưng vẫn quên một điều, đó là Viêm Dương khí biến mất hoàn toàn.

Cao thủ giao chiến, dù có nhắm mắt vẫn có thể đoán được động tĩnh tiến lui của đối thủ từ sự thay đổi vi diệu trong khí kinh của đối phương, cảm ứng đó còn chính xác và rõ ràng hơn cả lúc thấp đèn sáng rực giữa đêm đen, khiến hai bên hiểu được đường lối công thủ của đối phương, không có sơ suất nào.

Nhưng bất ngờ là Tất Huyền thu lại chân khí hoàn toàn, cảm giác đó càng khó ứng phó hơn so với lúc bị Viêm Dương khí áp chế không thể nhúc nhích, tuy rõ ràng thấy được tất cả các động tác của đối thủ, nhưng chẳng khác nào đang ở nơi mặt trời sáng rực rơi xuống địa ngục tối tăm, đưa tay lên không thấy ngón, đột nhiên cảm thấy mất phương hướng, khiến người ta kinh hãi đến cuồng điên.

Tất Huyền từ trên cao xoay chân phải đá về phía Bạt Phong Hàn. Cước này xuất thân nhập hóa ở chỗ vừa hết sức trầm trọng mà cũng rất nhẹ nhàng tiêu sái. Nếu không tận mắt nhìn thì không thể tin rằng chỉ một cước mà đạt đến cảnh giới tự nhiên như thế.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng không kìm được, từ từ ra đến sát vòng chiến, nếu Bạt Phong Hàn thật sự thất bại, hai gã sẽ liều mạng ra tay. Hai gã dĩ nhiên không hề biết cảm nhận của Bạt Phong Hàn lúc này và tình hình cuộc chiến đã xoay chiều. Nhưng sau khi Bạt Phong Hàn tấn công, Tất Huyền tung người lên cao, thì hai gã đã biết rõ Tất Huyền đã nhìn thấy lộ số tấn công của Bạt Phong Hàn.

Ai hơn ai kém không nói cũng biết.

Bạt Phong Hàn không thể nào biến chiêu kịp, kiếm thế đã xuất, nếu đột ngột thay đổi chỉ khiến cho mình rối loạn, không thể nào ứng phó được nữa. Hắn lạnh lùng hừ một tiếng, chuyển người sang trái, Trầm Huyền kiếm hất lên, kiếm hoa nở rộ, hướng thẳng vào hạ bàn của Tất Huyền.

Tất Huyền cười ha hả, không thèm biến chiêu, chân phải vẫn đạp thẳng vào màn kiếm hoa.

Chỉ một cước bình thường nhưng biểu thị cả một đời công lực tu vi, sau khi xuyên phá kiếm hoa, gót chân bất động, mũi chân xoay ngang quét mạnh vào thân kiếm hết sức chuẩn xác.

Bạt Phong Hàn cảm thấy kinh mạch khắp người nóng rực nhức nhối, không thể nào vận khí thổ kinh. Đang di chuyển ngang qua trái, toàn thân hần chấn động, cước bộ loạn choạng, mất trọng tâm, không thể nào thi triển được sát chiêu.

Tất Huyền chân chạm đất, người đứng thẳng, ổn định như núi, hai ống tay áo phất ra, nhẹ nhàng như đôi bướm bướm đang vờn nhau, nhưng khí thế hải người, không cho Bạt Phong Hàn có cơ hội lấy hơi vận sức.

Ngay lúc sống chết, Bạt Phong Hàn thể hiện thành quả tu luyện nhiều năm, theo đà loạn choạng, hần xoay người một vòng, mũi kiếm đâm vào hai ống tay áo.

“Bùm, Bùm”, Bạt Phong Hàn văng ra ngoài.

Tất Huyền đuổi theo như hình với bóng.

Bạt Phong Hàn đột nhiên xoay người, Trảm Huyền kiếm toàn lực triển khai, cuốn Tất Huyền vào trong màn kiếm thế dữ dội như sóng vỗ vào bờ.

Tất Huyền cười lớn: “Hảo kiếm”, nhưng vẫn ung dung đối phó.

Thấy Bạt Phong Hàn từ thế hạ phong chuyển thành có công có thủ, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều thở phào.

Chỉ có Bạt Phong Hàn ở trong cuộc mới biết mình không còn giữ mạng được bao lâu nữa. Tình thế trước mắt chỉ là ân huệ của Tất Huyền, một mặt Tất Huyền muốn xem thử bản lĩnh của y, mặt khác Tất Huyền không muốn Khấu Trọng và Từ Tử Lăng phát giác Bạt Phong Hàn gặp nguy hiểm mà xông vào ngăn cản.

Bạt Phong Hàn đã hoàn toàn bỏ đi ý nghĩ nhờ họ giúp đỡ, vẫn một lòng thi triển chiến thuật, lấy mạng đổi mạng, hy vọng có thể tạo ra kỳ tích.

Đột nhiên Trảm Huyền kiếm đâm vào tụ ảnh của Tất Huyền, lẽ ra kiếm đã trúng vào ngực của Tất Huyền nhưng ngực của y lại biến thành cánh tay sát bờ vai, thanh trường kiếm đâm vào thịt một lóng tay thì lại bị bắn bật ra.

Tất cả các động tác đều như gió thoảng mây bay.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lao vội tới, thì Tất Huyền đã tung cước đá vào đan điền của Bạt Phong Hàn, Bạt Phong Hàn bật tung người lên rồi rơi xuống đánh bộp một tiếng.

Sắc mặt Tất Huyền hơi đỏ, lão mau chóng lùi ra sau rồi cười lớn: "Sau khi hỏa thiêu hẩn, hai người lập tức cút về Trung Nguyên ngay, nếu không đừng trách Tất Huyền ta không biết tiếc nhân tài."

Trong chốc lát Tất Huyền đã biến thành một chấm nhỏ trên thảo nguyên.

Hai người đau đớn cùng cực, lao đến bên cạnh Bạt Phong Hàn, chỉ thấy mắt, mũi, miệng đều rướm máu tươi, hơi thở đã đứt, Khấu Trọng sờ vào ngực hẩn, kêu lớn: "Kinh mạch của huynh ấy vẫn chưa đứt hết, vẫn còn cứu được."

Từ Tử Lăng đỡ hẩn dậy, Trường Sinh khí cuộn cuộn đổ vào người hẩn từ sau lưng.

Khấu Trọng nắm lấy hai tay hợp lưu cùng Trường Sinh khí của Từ Tử Lăng, sau khi vận chuyển ba vòng trong người y, Khấu Trọng ứa nước mắt nói: "Chúng ta nên cứu y hay để mặc cho y chết? Chân khí của y đã bị Tất Huyền đánh tản mát, hầu hết kinh mạch chính đã bị đứt, có cứu lại e rằng suốt đời cũng chỉ là phế nhân."

Từ Tử Lăng cũng rơi nước mắt, nhưng vẻ mặt kiên định, trầm giọng nói: "Phá rồi lập, bại rồi thành. Lão Bạt có thể khiêu chiến Tất Huyền lần nữa hay không thì phải xem Hoán Nhật đại pháp có linh nghiệm hay không."

oOo

Mặt trời lên cao, thảo nguyên ánh sáng ngập tràn.

Bạt Phong Hàn nằm trên tấm thảm lông trong trại, trên mặt cắm bảy ngân châm của Khấu Trọng. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đã mệt mỏi, chỉ đành ngồi điều tức, chờ đợi kết quả.

Trải qua một đêm thí nghiệm, suy đoán, cố gắng, cuối cùng họ đã cứu sống Bạt Phong Hàn, lấy lại hơi thở, lại khơi dậy tiềm lực của tam mạch thất luân, giải phóng chân khí còn sót lại của y; còn việc có thể nối lại những kinh mạch chính bị đứt hay không thì xem công lực bản thân Bạt Phong Hàn và hiệu quả của Hoán Nhật đại pháp.

Đối với Từ Tử Lăng, cho đến lúc bọn gã dùng cách này để hồi phục lại công lực trong trận Hách Liên bảo, nó vẫn mang tính bổ trợ, chứ không phải là phương pháp tu luyện thật

sự để mau chóng đạt đến mục đích thoát thai hoán cốt. Giờ thì không còn cách nào khác nữa, hai gã chỉ trông mong vào Hoán Nhật đại pháp.

Hơi thở của Bạt Phong Hàn gấp rút, hai gã cả kinh, Từ Tử Lăng ấn vào vào huyệt Đan Điền và Khí Hải của hắn, Khấu Trọng vội vàng xoay ngân châm, hy vọng có thể cứu hắn.

Bạt Phong Hàn rung mình một cái, mí mắt không ngừng chớp chớp, y khó khăn mở mắt ra, nhãn thần trống trải tán loạn, ánh mắt cứ đờ đẫn, nhìn tận đâu đâu.

Hai người mừng rỡ kêu: “Lão Bạt.”

Nhãn thần Bạt Phong Hàn dần dần ngưng tụ, hồi phục ý thức, y khó khăn hít một hơi, ngơ ngác nghi hoặc nhìn hai gã, rồi chợt nhớ lại chuyện đã xảy ra, nói không ra hơi: “Ta vẫn chưa chết sao?”

Khấu Trọng nước mắt rơi xuống như mưa, gã lắc đầu: “Huynh vẫn chưa chết có thể hồi phục trở lại, tiếp tục là một hảo hán tử.”

Bạt Phong Hàn phát giác trên mặt mình cảm ngân châm, muốn nhúc nhích thì chẳng được, chép miệng: “Đừng khóc, ta sợ nhất là thấy đàn ông khóc, đây là đâu, Tất Huyền chạy mất rồi à?”

Từ Tử Lăng bình tĩnh hơn, nước mắt đã lưng tròng, nhưng cố gắng kềm chế, trầm giọng: “Vẫn ở trong túp lều này, Tất Huyền tuy đã chiếm một chút phần hơn nhưng cũng phải trả giá cho nên cúp đuôi chạy thẳng rồi.”

Bạt Phong Hàn cười khổ nói: “Tại sao cứu ta? Sống như thế này cũng không bằng chết, làm người còn cái lạc thú gì nữa? Các người đừng lừa gạt ta nữa.”

Từ Tử Lăng nở nụ cười, nói: “Chúng ta là huynh đệ, không gạt huynh đâu, huynh có thể hít thở nói chuyện, đều là nhờ công hiệu của Hoán Nhật đại pháp, phương pháp này cũng có thể giúp huynh hồi phục công lực, thậm chí còn hơn lúc trước. Huynh chịu khó tu luyện, nhất định sẽ nổi lại được những kinh mạch đã đứt.”

Khấu Trọng tiếp lời: “Ở Trung thổ không ai có thể luyện được Hoán Nhật đại pháp bởi vì phá rồi mới lập, bại rồi mới thành. Lão ca ngươi giờ là lúc vừa phá lại vừa bại, chính là cơ hội để tu luyện Hoán Nhật đại pháp. Nếu lão ca mà buông xuôi, thì muốn chết cũng phải nhờ bọn đệ ra tay đó.”

Ánh mắt Bạt Phong Hàn ánh lên tia hy vọng, y nói: “Luyện thế nào?”

Từ Tử Lăng nói: “Bắt đầu từ bây giờ bọn đệ sẽ luân phiên truyền chân khí vào người của huynh, còn huynh tự vận chân khí, dựa vào ý chí để khơi dậy sức mạnh tiềm tàng, đệ sẽ đọc cho huynh nghe một lượt.”

Bạt Phong Hàn nói: “Được thôi. Ta thử xem sao.”

Khấu Trọng cầm Tĩnh Trung Nguyệt lên, nói: “Đệ ra ngoài canh gác.”

Hoàng hôn buông xuống, Bạt Phong Hàn chìm sâu vào giấc ngủ, ngàn trăn trên mặt đã được rút ra.

Khấu Trọng dắt ngựa đến con sông nhỏ gần đó uống nước, rồi vào trại ngồi bên cạnh Từ Tử Lăng, nói: “Tình hình thế nào?”

Từ Tử Lăng nói: “Tối nay mới biết được, cho đến bây giờ mọi thứ đều theo đúng khẩu quyết của Hoán Nhật đại pháp, lão Bạt đã tự khơi dậy sinh cơ và tiềm năng chứa đựng trong người, máu ứ trong lục phủ ngũ tạng của huynh ấy đã tiêu tán tám chín phần, vấn đề là kinh mạch bị đứt có thể nối lại hay không. Bây giờ là huynh ấy không phải là ngủ mà đi vào trạng thái vô nhân, vô ngã, chính là trạng thái ‘Ngọa Thiền’¹ đó.”

Khấu Trọng nói: “Huynh ấy có nghe bọn ta nói không?”

Từ Tử Lăng nói: “Chắc là không. Bởi vì huynh ấy đã dùng định lực vô thượng của bản thân, khơi dậy sinh cơ trong người, khẩu khuyết về Niệm Lực có nói: ‘một niệm được sinh ra từ một niệm đã bị diệt; tận cùng của Sinh là Diệt; tận cùng của Diệt là Sinh’. Trong giây phút sinh tử này, bọn ta chỉ còn cách làm hộ pháp mà thôi, còn lại chỉ trông vào số mạng của huynh ấy thôi, nếu...”

Khấu Trọng lo lắng hỏi: “Nếu cái gì? Sao lại ngập ngừng.”

Từ Tử Lăng buồn bã: “Chỉ có ông trời mới biết Hoán Nhật đại pháp có hiệu quả đối với lão Bạt hay không? Giả sử ngày mai huynh ấy không nối được kinh mạch đã đứt, chúng ta đành giúp huynh ấy ra đi nhẹ nhàng, rồi tìm Tất Huyền liều mạng.”

Khấu Trọng nói: “Trong khẩu khuyết có câu: ‘tận cùng của Sinh là Diệt; tận cùng của Diệt là Sinh’, huynh ấy là ‘Cát Nhân Thiên Tướng’ mà, chắc sẽ qua khỏi. Mẹ kiếp, câu này ta thuận miệng nói ra, nhưng hôm nay hy vọng sẽ ứng nghiệm.”

¹ “Thiền trong giấc ngủ”.

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Có suy nghĩ thêm cũng vô ích, sự lợi hại của Tất Huyền hơn hẳn sự tưởng tượng của chúng ta. Đến bây giờ ta mới thấm thía câu 'Thiên Ngoại Hữu Thiên, Nhân Ngoại Hữu Nhân' hơn bao giờ hết."

Khấu Trọng nói: "Tất Huyền muốn lấy mạng cả ba chúng ta, nào ngờ chúng ta lợi hại hơn lão nghĩ, trong lúc nguy hiểm Lão Bạt đã phản kích khiến lão bị thương, cho nên lão mới bỏ qua cho bọn ta. Người đoán thử sau khi lão chữa lành vết thương có truy sát bọn ta hay không?"

Từ Tử Lăng nói: "Rất có thể, làm sao đây? Bây giờ lão Bạt không thể di chuyển, giờ đánh thức huynh ấy dậy thì bao công sức sẽ vứt hết, không thể phục nguyên được."

Khấu Trọng đưa tay sờ lớp thảm lông dưới lưng Bạt Phong Hàn, họ đã lấy thứ này từ hành lý ra, nói: "Tuy là vất vả một chút nhưng chỉ cần chúng ta cẩn thận, mỗi người nắm hai góc thảm lông như vậy vẫn có thể đưa đi mà không làm huynh ấy thức giấc."

Từ Tử Lăng nhíu mày: "Đưa đi đâu? Nếu xa quá chúng ta không thể chịu nổi."

Khấu Trọng hỏi: "Lúc này ta dắt ngựa ra sông uống nước, ở đó có một vạt rừng lớn, có lẽ an toàn hơn túp lều xui xẻo này. Ta sẽ cho một mối lửa đốt cháy túp lều, rồi cưỡi ngựa giẫm nát cỏ, chạy đi thật xa rồi mới trở lại bờ sông dù Tất Huyền có hơn người cũng không đoán ra."

Từ Tử Lăng nói: "Nếu một mình Tất Huyền chúng ta có thể liều chết với y. Đáng lo nhất là Triệu Đức Ngôn, Đôn Dục Cốc và hàng trăm hàng ngàn Kim Lang quân. Cứ làm theo cách của người."

oOo

Tiếng vó ngựa vang trời, hơn ba mươi thốt ngựa phi tới như bay, đến bên túp lều cháy thành tro, tất cả nhảy xuống ngựa ngó quan sát kỹ lưỡng.

Một con chim ưng từ trong đám người bay vút lên, lượn vòng vòng trên đầu.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đang ẩn mình trên ngọn cây, Khấu Trọng ghé tai Từ Tử Lăng hỏi: "Có thấy Tất Huyền không?"

Trong tình huống bây giờ Tất Huyền trở thành đại sát tinh của họ, nếu lão tìm đến, Bạt Phong Hàn chắc chắn tiêu tùng.

Từ Tử Lăng lắc đầu: “Xa quá không nhìn rõ. Dấu sao lão cũng là một đại tôn sư, không thể nuốt lời, theo ta thấy chắc là Hương Ngọc Sơn và Triệu Đức Ngôn, chỉ có bọn chúng là không chịu tha cho bọn ta.”

Khấu Trọng: “Để ta đánh lạc hướng cho.”

Khi kẻ địch không tìm thấy hài cốt hoặc tro cốt của Bạt Phong Hàn, chắc chắn rằng Bạt Phong Hàn bị trọng thương chứ chưa chết chỉ cần lần theo dấu chân ngựa đuổi đến bờ sông, rồi lại chia binh lực soát hai bên bờ, chắc chắn có thể tìm thấy họ, cho nên Khấu Trọng đề nghị như thế.

Từ Tử Lăng lắc đầu: “Muốn chết phải cùng chết với nhau. Bây giờ người không biết đường sớm muộn gì cũng bị bọn chúng đuổi theo, đừng quên rằng trên đầu chúng ta vẫn còn con chim ưng.”

Khấu Trọng thở dài: “Thôi được. Dù có chết cũng phải bắt Hương Ngọc Sơn chôn theo.”

Chim ưng đột nhiên bay ngược lại, lượn ba bốn vòng rồi bay về hướng tây.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng mừng rỡ, rõ ràng nó phát hiện ở nơi đó có người.

Quả nhiên quân địch vội vàng lên lưng ngựa đuổi theo chim ưng, mau chóng vượt sông.

Trời gần sáng, cuối cùng một đêm dài đằng đẵng đã trôi qua.

Bạt Phong Hàn mở mắt, một lúc sau mới tỉnh táo, nói: “Đỡ ta ngồi dậy.”

Hai gã làm theo, tim đập thành thịch.

Bạt Phong Hàn hít sâu một hơi cười ha hả: “Ta thua rồi.”

Hai người ngăn người ra, y vui mừng nói: “Đừng hiểu lầm, ta nói thua là thua Tất Huyền chứ không phải là không luyện được Hoán Nhật đại pháp.”

Hai gã mừng rỡ reo lên.

Bạt Phong Hàn thử xoay cánh tay nói: “Ta mới luyện được tầng thứ nhất của Hoán Nhật đại pháp, bao gồm những công phu cơ bản nhất, và kinh mạch được nối lại rồi, nhưng trong một khoảng thời gian không thể vận dụng chân khí. Khoảng bảy tám ngày nữa là công lực sẽ hồi phục hoàn toàn, nói không chừng có thể mạnh hơn lúc trước nhiều. Hai người đừng

dùng Trường Sinh khí giúp ta nữa, vì như vậy thì công lực phục hồi sẽ giảm đi rất nhiều, tất cả phải thuận theo tự nhiên thôi.”

Hai gã từ tốn gật đầu.

Bạt Phong Hàn ôm vai hai người, nói: “Đúng là hảo huynh đệ của ta, đỡ ta đứng dậy.”

Hai người làm theo.

Bạt Phong Hàn nhìn ra cánh rừng, dưới ánh nắng hồng ban mai, khắp thảo nguyên thuần một màu xanh non: “Chỉ có chết đi sống lại mới biết cuộc sống ở thảo nguyên tươi đẹp, quý giá đến mức nào. Sẽ có một ngày ta sẽ khiến Tất Huyền nếm mùi vị thất bại. Buông ta ra đi, Bạt Phong Hàn này phải đứng bằng sức của mình.”

Hai người cho y uống mấy ngụm nước rồi buông y ra, Bạt Phong Hàn lắc đầu, cuối cùng vẫn đứng vững, nở nụ cười méo mó: “E rằng ta không cúi ngựa được.”

Khấu Trọng cười nói: “Để bọn ta luân phiên đỡ huynh.”

Hai người không dám nói cho y biết vẫn đang trong chốn nguy hiểm, bọn Triệu Đức Ngôn có thể quay lại bất cứ lúc nào.

Từ Tử Lăng nói: “Hay là nghỉ ngơi thêm một ngày, chờ chiều tối mới lên đường.”

Bạt Phong Hàn ngạc nhiên, trầm giọng nói: “Phải chăng có truy binh?”

Khấu Trọng biết không thể nào giấu được y nên kể lại mọi việc.

Bạt Phong Hàn cương quyết: “Chúng ta phải lập tức lên đường, phải dùng thuật ‘nhân mã như nhất’, đây là phương pháp cắt đuôi truy binh duy nhất.”

oOo

Từ Tử Lăng đột nhiên quát lớn: “Ngừng.”

Khấu Trọng dẫn theo con ngựa Tháp Khắc Lạp Mã Can quay lại, thấy Bạt Phong Hàn mặt tái xanh, thất kinh hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Bạt Phong Hàn nhắm tịt mắt nằm phục trên lưng Từ Tử Lăng, nói: “Ta chóng mặt quá.”

Từ Tử Lăng nói: “Không sao, chỉ cần nghỉ ngơi một lát.”

Khấu Trọng xuống ngựa, giúp Từ Tử Lăng đỡ Bạt Phong Hàn xuống nằm trên bãi cỏ.

Mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, tuy thảo nguyên không còn bóng kẻ thù nhưng bọn chúng có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Mấy con chim ưng bay lượn vòng trên mảnh rừng thưa bên bờ hồ khiến hai gã càng thêm lo.

Bạt Phong Hàn nhắm mắt chìm vào giấc ngủ sâu.

Khấu Trọng lo lắng: "Có chuyện gì không ổn phải không?"

Từ Tử Lăng bắt mạch Bạt Phong Hàn, mừng rỡ nói: "Không cần lo lắng, Hoán Nhật đại pháp đã đi vào giai đoạn thứ hai là dùng tinh hoa trời đất củng cố cho bản thể. Lão Bạt chỉ chịu không nổi dương quang địa khí, nên phải 'Ngọa Thiên' mà thôi."

Khấu Trọng thắc mắc: "Có phải là hấp thu nhật nguyệt tinh hoa không, lợi hại đến như thế à?"

Từ Tử Lăng nói: "Không phải là hấp thu nhật nguyệt tinh hoa mà là hấp thu tiền thiên chân khí của trời đất, giống như Trường Sinh khí của chúng ta vậy."

Khấu Trọng cười khở nói: "Nếu huynh ấy ngủ bảy ngày bảy đêm, thì bọn ta chỉ còn chờ người tới làm thịt mà thôi."

Từ Tử Lăng giật mình nói: "Tiêu rồi."

Khấu Trọng nhìn theo, chỉ thấy bụi bốc tung mù mịt ở hướng mà đêm qua kẻ địch đã bỏ đi, thấp thoáng có bóng ngựa phóng tới.

- o O o -